



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **MP TOBACCO s.r.o.**, IČ 26722917,
se sídlem Praha 4, Libušská 140/347,

zastoupený Mgr. Ing. Milanem Sochořem,
advokátem se sídlem Brno, Divadelní 6,

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. M. P.**,
bytem X

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Praha 4, Budějovická 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 17. 1. 2017,
č. j. 1750-2/2017-900000-304.7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 1750-2/2017-900000-304.7, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu, č. j. 191751-10/2016-510000-12, ze dne 21. 12. 2016, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000,- Kč podle ustanovení § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních a dále bylo žalobci uloženo propadnutí 6 ks doutníků MAB RESERVE, výrobce Dominikánská republika.
2. Žalobce namítá, že žalovaný resp. správní orgán prvního stupně pochybily, když vycházely z nesprávného zjištění. Zcela nedostatečně totiž identifikovaly oněch 6 kusů doutníků označením MAB RESERVE, Dominican Republic. Oněch 6 kusů doutníků označených správním orgánem pouze jako MAB RESERVE, je ve skutečnosti 6 různých druhů doutníků. Zdůraznil, že Ing. M. P. doložil v průběhu správního řízení dodatečně nabývací doklad – paragon ze dne 17. 6. 2014 dokládající nákup 6 kusů různých druhů doutníků v prodejně X v Bratislavě. Žalovaný však na straně 7 bagatelizoval předložený nabývací doklad v tom smyslu, že jde o 6 kusů nějakých doutníků značky MAB. Ani tento doklad podle žalovaného neprokazuje nabytí vlastnictví Ing. M. P. pro jeho osobní spotřebu. Žalovaný však nesprávně uzavřel, že otázka vlastnictví není pro věc podstatná a zdůraznil, že aby bylo 6 kusů doutníků ve vlastnictví žalobce či ve vlastnictví podnikající fyzické osoby Ing. M. P. – X, pak by předložený paragon musel být zahrnut v účetnictví jedné či druhé účetní jednotky a musel by nést označení účetního dokladu v kontextu s ostatními účetními doklady žalobce či jiné účetní jednotky. Pokud žalovaný poukazuje na rozpor ve sdělení ze strany žalobce, který nejprve uvedl, že předmětné doutníky nabyt jako dar pro osobní spotřebu při návštěvě v zahraničí a posléze tvrdil o nabytí ve formě koupě a doložil paragon ze dne 17. 6. 2014, uvedl, že zákon stanovil lhůtu pro podání odporu proti příkazu pouze 8 dní a Ing. M. P. zřejmě nemohl dohledat okamžitě doklad o nabytí 6 kusů doutníků, které zakoupil před více než dvěma roky. Teprve po dohledání tento doklad předložil jako důkaz.
3. Žalobce pak vyjádřil nesouhlas s tvrzení žalovaného, že Ing. P. si protokol o místním šetření bez uvedení návrhu, vyjádření a výhrad převzal. Na straně 6 protokolu v části námítky směřující k obsahu protokolu Ing. M. P. jednoznačně namítl, že shora uvedené neznačené tabákové výrobky nejsou ve vlastnictví ani podnikatele Ing. M. P. – X, ani ve vlastnictví MP TOBACCO s.r.o., ale ve vlastnictví jeho jakožto fyzické osoby pro jeho soukromé účely. Tuto výhradu uvedl Ing. M. P. již na straně 4 protokolu nikoliv v závěru místního šetření.
4. Žalobce dále nesouhlasil se zhodnocením skladování neznačených tabákových výrobků ze strany žalovaného, který tvrdí, že žalobce skladoval neznačené doutníky přímo pohromadě a společně s ostatními doutníky v jedné totožné skladovací místnosti a záměrně pomíjí fakt, že všechny neznačené doutníky byly umístěny samostatně v jedné jediné krabici, odděleně od ostatních značených doutníků skladovaných v regálech, byť ve stejné skladovací místnosti. Zdůraznil, že správní orgán prvního stupně uvedl v protokolu ze dne 8. 6. 2016 zcela chybnou informaci, neboť není pravdou, že by uvedené tabákové výrobky,

které nebyly opatřeny tabákovou nálepkou, byly skladovány v papírové krabici společně s tabákovými výrobky, které byly řádně označeny (str. 4 odst. 4 protokolu).

5. Vadu v dokazování pak žalobce spatřuje v pořizování fotodokumentace správním orgánem, přílohu protokolu tvořilo 33 kusů fotografií, avšak žalovanému bylo předáno zřejmě jiné množství fotografií. To se však z napadeného rozhodnutí nedá zjistit.
6. Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný učinil nesprávný závěr o tom, že všechny tabákové výrobky, ať již značené či neznačené slouží výlučně k podnikatelské činnosti žalobce či podnikatelské činnosti podnikající fyzické osoby a je vyloučeno, aby neznačené výrobky mohly sloužit pouze k osobní spotřebě Ing. M. P. pouze na základě tvrzení, že všechny tabákové výrobky byly skladovány odvolatelem v zahradním domku na adrese jeho sídla. Zdůraznil, že na adrese X trvale bydlí Ing. M. P. z důvodu rozvrácených rodinných vztahů s manželkou a na adrese svého místa pobytu se nezdržuje. Nejedná se tedy o prostý sklad v zahradním domku. Ing. P. zde má uloženy své osobní věci, tedy i včetně doutníků pro jeho osobní potřebu, neboť v rodinném domku na uvedené adrese fakticky bydlí. Žalobce zdůraznil, že důkaz o trvalém pobytu Ing. M. P. v jeho domě mohou poskytnout i jeho přímí sousedi, známí, kteří jej navštěvují, popř. spolupracovníci a proto navrhl provedení svědecké výpovědi. Žalobce namítá, že žalovaný nezjistil objektivně stav věci, vyvodil nesprávná skutková zjištění a svůj subjektivní názor vydává za objektivní zjištění.
7. Žalobce namítá, že se správní orgány obou stupňů dopustily nerespektování hmotného práva resp. obcházení zákona ve vztahu k ust. § 4 odst. 1 písm. f) v návaznosti na ust. § 4 odst. 5 písm. h), i), odst. 6, v návaznosti na ust. § 5 odst. 1, v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. a), písm. f), odst. 2, odst. 3, v návaznosti na ust. § 32 odst. 1, 2, 4, 5, v návaznosti na ust. § 42 odst. 2, v návaznosti na ust. § 114 odst. 7, v návaznosti na ust. § 135zk odst. 1 písm. a), b), v návaznosti na ust. § 135zcc odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., zákona o spotřebních daních. Správní orgány nesprávně a účelově v neprospěch žalobce vyložily zejména ust. § 32 odst. 2 zákona, aby odůvodnily nerespektování ust. § 4 odst. 5 písm. h), i) zákona. Výklad ust. § 32 odst. 2 zákona použily výlučně v neprospěch žalobce. Ten měl být ale vyložen spíše v jeho prospěch, právě s odkazem na ust. § 32 odst. 5, kde zákon dává správci daně možnost správního uvážení považovat za výrobky určené pro osobní spotřebu i větší množství než je uvedené v odst. 4, a to právě s odkazem na posouzení skutečnosti podle odst. 2. Jestliže tedy v ust. § 4 odst. 5 písm. h) zákona je stanoveno jako maximální množství výrobků určených pro osobní spotřebu v počtu 400 ks cigarillos nebo doutníků o hmotnosti nejvýše 3g/kus a podle písm. i) ostatních doutníků v počtu 200 ks, pak toto množství může být na základě správního uvážení ještě navýšeno s odkazem na ust. § 32 odst. 5 při posouzení podmínek podle § 32 odst. 2 zákona, ale rozhodně by nemělo být toto zákonem stanovené množství kráceno v neprospěch účastníka, a to ani v neprospěch právnické osoby – žalobce, ani v neprospěch osoby zúčastněné na řízení. Výslovně pak na zákonem stanovené maximálně množství výrobků pro osobní spotřebu odkazuje ustanovení § 32 odst. 4, jestliže tedy správní orgán nerespektoval ust. § 32 odst. 4 v návaznosti na ust. § 4 odst. 5, odst. 6 porušil tím zákon. Připustíme-li možnost za určitých podmínek aby správní orgán nedodržel zákonem stanovené maximální množství výrobků určených pro osobní spotřebu, pak by musel správní orgán velmi precizně odůvodnit správní uvážení, které by stanovilo množství výrobků určených pro osobní spotřebu menší, než stanovuje zákon. Správní orgán byl

nadán pravomocí snížit množství výrobků určených pro osobní spotřebu s odkazem na ust. § 32 odst. 2 zákona, avšak musel by svou správní úvahu řádně odůvodnit.

8. Žalobce zdůraznil, že Ing. M. P., který prokazuje vlastnictví 6 kusů doutníků, je podnikatelem ve věku 58 let, v daném oboru podniká 25 let a je zároveň vášnivým kuřákem, obor předmětu podnikání obchodování s tabákovými výrobky je nejen jeho zdrojem obživy, ale i zálibou a specializací, kdy v obchodování s tabákovými výrobky vyniká. Důvodem nabytí 6 kusů doutníků pro osobní spotřebu tak byl zájem o zjištění chuti a celkové kvality jednotlivých druhů doutníků. Některé doutníky nakupuje i z důvodu sběratelského. Správní orgán tak měl posoudit také, kde se vybrané výrobky nacházejí včetně způsobu dopravy. Přitom zdůraznil, že Ing. M. P. se na dané adrese trvale zdržuje, má zde své věci, včetně doutníků pro jeho osobní spotřebu. Ing. M. P. prokázal, že nabyl 6 kusů doutníků dovozených z jiného členského státu pro osobní potřebu a tyto doutníky ve smyslu § 106 zákona řádně zdánil. Správní orgán vůbec nevzal v úvahu zanedbatelné množství 6 kusů doutníků v porovnání s množstvím nejvýše povoleným podle ust. § 4 odst. 5 písm. i) zákona v počtu 200 kusů. Navíc každý výrobek je odlišný, je jednotlivým kusem svého druhu a jde výlučně o vzorek doutníku za účelem zjištění jeho chuti a odlišnosti od jiných druhů doutníků téhož výrobce či jiných druhů jiných výrobců. Správní orgán navzdory uvedenému rozhodl o propadnutí veškerého množství 6 kusů doutníků, aniž by takové rozhodnutí mělo zákonný podklad.
9. Žalobce navíc nesouhlasí se závěrem žalovaného, který uzavřel otázku osobní spotřeby doutníků pro žalobce samotného jako nepřipustnou. Tento závěr považuje za diskriminační a zdůraznil, že samozřejmě on sám jakožto právnická osoba nekonzumuje doutníky v rámci osobní spotřeby, koná tak prostřednictvím svého statutárního zástupce, případně prostřednictvím společníka právnické firmy, kterým je Ing. M. P. I právnická osoba má právo na braní vzorků výrobků od svých dodavatelů, ať již za účelem vyzkoušení těchto výrobků či podrobení jinému odbornému zkoumání.
10. V další žalobní námitce namítá žalobce nerespektování ust. § 4 odst. 1 písm. f) z důvodu, že žalovanému byl předložen doklad o koupi doutníků na Slovensku, tedy včetně zaplacení spotřební daně v rámci nákupu těchto výrobků v maloobchodě. Z tohoto hlediska by pak bylo nadbytečné se zabývat otázkou, zda jde o výrobky, které spadají do osobní spotřeby ať již Ing. M. P. nebo žalobce, neboť se jedná o výrobky, které byly dovezeny na daňové území ČR z jiného členského státu EU a takové výrobky nemusí být značeny tabákovou nálepkou ve smyslu ust. § 114 odst. 7 zákona. Uložený peněžní postih jakož i uložení opatření propadnutí doutníků jsou v takovém případě rovněž nezákonnými opatřeními.
11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zdůraznil, že předmětem je nedovolené skladování neznačených tabákových výrobků. Uvedl, že k odpovědnosti za dotčený správní delikt plně postačuje, že se tyto neznačené doutníky v době kontroly objektivně ve skladovacích prostorách v provozovně a sídle žalobce nacházely a žalobce je fyzicky ovládal (skladoval). Všechna objektivní skutková zjištění učiněná správními orgány pak takový nedovolený způsob nakládání s neznačenými tabákovými výrobky ze strany žalobce jasně prokazují a žalovaný se jimi přezkoumatelně zabýval v rámci napadeného rozhodnutí.
12. K důkazní a vypovídací hodnotě paragonu odkázal žalovaný na body 16 až 17 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že otázka vlastnictví neznačených tabákových výrobků či jejich

původ, které se v době kontroly objektivně nacházely ve skladovacích prostorách v sídle žalobce, je pro projednávanou věc nepodstatná. Za absurdní označil požadavek na přizvání znalce za účelem ztotožnění 6 kusů doutníků, které nejsou označeny ani tabákovými nálepkami, natož jiným např. číselným markantem umožňujícím jejich ztotožnění s doutníky totožných značek uvedenými mezi 216 kusy ostatních doutníků na běžném prodejním dokladu. Otázka vlastnictví či původu neznačených doutníků je za situace, kdy s nimi bylo objektivně nakládáno popsáním způsobem, irelevantní, a proto je nutno považovat provedení důkazních návrhů za nadbytečné.

13. K rozporům ve výpovědi uvedl, že správní orgán s ohledem na další okolnosti případu považuje za nejdůvěryhodnější první výpověď (vysvětlení), kterou účastník řízení učiní spontánně, bezprostředně v reakci na rozhodná zjištění. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2008, č. j. 3As 23/2007-108. Skutečnost, že byl žalobce schopen předložit paragon i po dvou letech vedle množství na něm uvedených tabákových výrobků, ve skutečnosti dle žalovaného nasvědčuje tomu, že 6 kusů předmětných doutníků bylo zakoupeno pro jeho podnikatelské účely, či podnikatelské účely X a že předložený paragon byl součástí jejich účetnictví, jakkoli i tato skutečnost je v této věci irelevantní. Dále pak zdůraznil, že pokud právnická osoba umožnila skladování neznačených tabákových výrobků ve svých provozních prostorech, bylo zcela lhostejné, zda jsou tyto neznačené výrobky skladovány v krabicích, na paletách, volně, případně, zda jsou spolu v jedné místnosti či v jednom skladovacím obalu. Odkázal konkrétně na fotografie č. 32 a 33, ze kterých vyplývá společné skladování značených i neznačených výrobků v krabicích. K doplnění fotodokumentace poukázal žalovaný na to, že doplněná fotodokumentace je součástí podkladů pro vydání rozhodnutí, které mohou být doplněny kdykoliv rámci správního řízení. O doplnění fotodokumentace byl informován také v rámci příkazu ze dne 21. 10. 2016. Se spisovým materiálem měl možnost se řádně seznámit. Žalovaný dále uvedl, že nepochybně, že žalobce na uvedené adrese bydlí, avšak otázka bydlení jednatele v rodinném domě a její dokazování formou navržených výsledku svědků je v projednávané věci zcela irelevantní. Žalovaný pouze konstatoval, že neznačené tabákové výrobky byly nalezeny v zahradním domku na adrese sídla žalobce právnické osoby, který svými vlastnostmi, viz dokumentace, jasně naplňuje parametry skladu a vylučuje, že by v něm mohl jednatel žalobce bydlet. Takový způsob skladování neznačených tabákových výrobků zásadně nelze považovat za jejich skladování pro osobní spotřebu. Zdůraznil, že neznačené tabákové výrobky buď příslušným subjektem skladovány jsou nebo skladovány nejsou. K paragonu předloženému žalobcem se pak vyjádřil tak, že vypovídá maximálně o tom, že v minulosti došlo k odvedení spotřební daně za nějaké tabákové výrobky uvedené na tomto paragonu, o úhradě spotřební daně za dotčených 6 kusů neznačených doutníků nevypovídá vůbec nic. Spotřební daň je v případě tabákových výrobků obsažena přímo v hodnotě tabákové nálepky (§116 zákona o spotřebních daních) a jde-li o tabákové výrobky neoznačené, jsou také automaticky nezdaněné spotřební daní, která z nich nikdy zaplacená nebyla. Předmětem řízení však byla otázka skladování a nikoliv placení či neplacení spotřební daně.
14. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že celní úřad zahájil dne 8. 6. 2016 u žalobce a zároveň také u podnikající fyzické osoby Ing. M. P. – X místní šetření na adrese X. Z protokolu o místním šetření vyplývá, že v provozovně byly celním úřadem nalezeny tabákové výrobky, které nebyly vůbec označeny tabákovou nálepkou v souladu s úst. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Ing. P. nejprve uváděl, že se jedná o obchodní vzorky, které získal z členských států EU i ze třetích zemí při

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

návštěvě veletrhů a při návštěvě výroben tabákových výrobků. Byl vyzván k předložení daňového dokladu k prokázání řádného zdanění tabákových výrobků. Během místního šetření však žádné daňové doklady nepředložil. Při zahájení místního šetření Ing. P. uvedl, že neznačené tabákové výrobky pod obchodním značením La Regenta Puristo, DavidoffChateauMargaux, Davidoff N°1, La Regenta-Hecho a Mano, YvetteSuperfina a Ivette Fina jsou ve vlastnictví fyzické osoby – podnikatele Ing. M. P. – X a dále pak neznačené tabákové výrobky pod obchodním značením MAB RESERVE, Dominican Republic ve vlastnictví daňového subjektu MP TOBACCO. V závěru místního šetření však Ing. M. P. uvedl, že tabákové výrobky jsou ve vlastnictví fyzické osoby Ing. M. P.. V rámci místního šetření byla celním úřadem pořízena fotodokumentace provozovny a tabákových výrobků čítající celkem 33 fotografií. Celní úřad na základě zjištění skladování MAB RESERVE žalobcem, které nebyly označeny tabákovou nálepkou podle ust. § 114 odst. 2 zákona a 14 kusů spotřebitelských balení PBN žalobcem, které byly značeny jiným způsobem ve smyslu ust. § 114 odst. 4 zákona o SPD v provozovně provedl jejich zajištění. Proti rozhodnutí o zajištění podal žalobce odvolání, odvolání rozhodl odvolací orgán rozhodnutím ze dne 13. 9. 2016 tak, že jej zamítl a rozhodnutí o zajištění potvrdil.

15. Dne 21. 10. 2016 vydal celní úřad žalobci příkaz s uložením pokuty ve výši 50 000 Kč, nákladů řízení 1 000 Kč a s uložením propadnutí zajištěných 6 kusů neznačených doutníků MAB RESERVE. Proti příkazu podal žalobce odpor a poté, co se mohl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, dostavil žalobce se dne 29. 11. 2016 k nahlédnutí do spisu a poté dne 6. 12. 2016 zaslal žalobce vyjádření, v rámci kterého uvedl, že dotčených 6 kusů doutníků MAB RESERVE zakoupil Ing. P. 17. 6. 2014 v prodejně X v Bratislavě pro svoji potřebu, což má osvědčit přiložený doklad o prodeji č. 9/654. V prostorách, které mu náleží a kde byly doutníky při místním šetření nalezeny, je Ing. P. pro nikoho neskladoval, ani neumožnil nikomu je skladovat, proto se tvrzeného deliktu nemohl dopustit.
16. Dne 21. 12. 2016 vydal celní úřad rozhodnutí, kterým shledal žalobce odpovědného z naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelské dani, protože na daňovém území ČR umožnil ve své provozovně skladování neznačených tabákových výrobků (6 kusů doutníků MAB RESERVE) a za toto protiprávní jednání odvolatel uložil pokutu ve výši 50 000 Kč a v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto v souladu s ust. § 135zzc odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o SPD o propadnutí neznačených tabákových výrobků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Za podstatné označil skutečnost, že žalobce v pozici právnické osoby měl uložené doutníky MAB RESERVE neoznačené tabákovou nálepkou přímo pohromadě s doutníky řádně označenými tabákovou nálepkou v kartonové krabici umístěné společně s ostatními krabicemi doutníků určených k prodeji v jedné totožné skladovací místnosti provozovny určené k podnikatelským účelům těchto dvou podnikatelských subjektů. Podstatné tedy je, že žalobce měl k uvedeným doutníkům kvalifikovaný vztah, a to právě ve formě řádné držby. To objektivně svědčí určení tabákových výrobků MAB RESERVE pro podnikatelské účely společně s ostatními uskladněnými tabákovými výrobky. Dodatečně k vyjádření předložený prodejní doklad č. 9/654 podle žalovaného osvědčuje pouze to, že jednatel odvolatele Ing. P. nakoupil dne 17. 6. 2014 v prodejně X v Bratislavě tabákové výrobky v celkové hodnotě 678,88 Eur, přičemž se mimo jiné jednalo také o 6 kusů doutníků

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

odlišných druhů shodné obchodní značky MAB. O původu, nabytí a vlastnictví konkrétních 6 kusů zajištěných neznačených doutníků MAB RESERVE nalezených při kontrole dne 8. 6. 2016 však tento doklad nevypovídá vůbec nic, tedy ani to, že by uvedené doutníky nabyt Ing. P. jakožto fyzická osoba. Zdůrazňuje, že je zcela irrelevantní, jakým způsobem se neznačené doutníky v minulosti do skladu odvolatele dostaly (nákupem, darem, jako obchodní vzorek apod.), neboť plně postačuje, že se tyto neznačené doutníky v době kontroly objektivně ve skladovacích prostorách provozovny nacházely a odvolatel je fyzicky ovládal.

17. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 5. 6. 2018, č. j. 11 Af 11/2017 – 61 žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Městský soud dovodil, že pojem *neznačené tabákové výrobky* se týká pouze těch výrobků, které musejí být povinně značeny tabákovou nálepkou, přitom přisvědčil skutkové verzi žalobce, podle níž neznačené doutníky značeny být nemusely, neboť byly vlastnictvím osoby zúčastněné na řízení (jednatele žalobce), který je zakoupil pro osobní spotřebu a jako takové byly ze zákona vyňaty z povinnosti značení. Podle městského soudu žalovaný tvrzení žalobkyně o vlastnictví neznačených doutníků osobou zúčastněnou na řízení nevyvrátil. Za této situace měl žalovaný postupovat dle zásady *in dubio pro reo* a měl pochybnosti vyhodnotit ve prospěch žalobkyně. Na základě zjištěného skutkového stavu nelze určit, zda neznačené doutníky měly být označeny tabákovou nálepkou a nelze tedy ani jednoznačně určit, zda se žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání. Městský soud naopak nepřisvědčil žalovanému, že k odpovědnosti za správní delikt postačovalo, že se neznačené doutníky v době kontroly objektivně nacházely v provozovně (skladu) žalobce a že je žalobce „fyzicky ovládal“. Závěrem městský soud vytkl žalovanému, že se sice zabýval otázkou osvobození od spotřební daně podle § 32 zákona o spotřebních daních, avšak nedostatečně. Nesprávně přitom vycházel z předpokladu, že bylo osvědčeno skladování doutníků žalobcem pro jeho podnikatelské účely.
18. Na základě kasační stížnosti podané žalovaným Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 1. 2020, č. j. 9 Afs 274/2018-31 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když „obecně souhlasil s městským soudem, že pojem *neznačené výrobky*, nelze vykládat absolutně a bez zřetele na ustanovení § 114 zákona o spotřebních daních. Bylo by zjevně v rozporu s účelem právní úpravy, aby byl kdokoli činěn odpovědným za skladování neznačených výrobků, pokud tyto výrobky nemusely být značeny na základě jedné z výslovných zákonných výjimek dle § 114 zákona o spotřebních daních. Tyto výjimky však nelze vykládat tak široce, aby vytvořily snadnou možnost, jak by se osoba své odpovědnosti zprostila z jiných důvodů, než jsou důvody liberační podle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních (ve znění do 30. 6. 2017).“ Dovodil, že „v takovém případě (*argumentum ad absurdum*) by se totiž osoba odpovědná za správní delikt zprostila tvrzením a doložením dokladů o tom, že libovolné množství neznačených výrobků náleží různým třetím osobám, vždy však do množstevního limitu pro osobní spotřebu těchto třetích osob. Takovým výkladem by se „otevřely dveře“ pro takřka neomezené „využití“ výjimky pro osobní spotřebu. Z tohoto důvodu je třeba výjimku vykládat restriktivně. Sankční norma § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních vyžaduje, aby právnická nebo podnikající fyzická osoba jednala jako profesionální obchodník, nepřebírala tedy ke skladování výrobky ve vlastnictví jiných osob. Obecně řečeno: měla by se chovat vždy tak, aby zásadně vůbec nemohlo dojít k výskytu neznačených výrobků v její provozovně jinak, než v přímé souvislosti s jejím podnikáním.“

19. Nejvyšší správní soud také zdůraznil, že „to byla právě žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení, kdo vytvořily spletitou situaci, kdy je „ve hře“ více subjektů a žalobkyně tedy může odkazovat na využití výjimky dle § 114 odst. 7 zákona o spotřebních daních. Žalobkyně je ovládaná osobou zúčastněnou na řízení jako jediným společníkem, přičemž žalobkyně i osoba zúčastněná na řízení vystupují jako podnikatelé v oboru obchodu s tabákovými výrobky. Současně žalobkyně jedná navenek prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení jako svého jednatele, nakonec však též odkazuje na jednání téže osoby jako konečného „spotřebitele“ tabákových výrobků pořízených pro osobní spotřebu.“
20. Za významné pro projednávanou věc považoval, že výkladu naznačenému městským soudem nenasvědčuje ani dosavadní judikatura, a že lze na projednávanou věc přiměřeně aplikovat právní názory vyslovené v rozsudku č. j. 7 Afs 69/2007-85, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že není rozhodné, kdo je vlastníkem vybraných výrobků a dále konstatoval, že „[p]ro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) 'skladuje' vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka řízení vedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala 'kvalifikovaným' způsobem.“ Dále v tomto rozsudku dovodil, že „[z] povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí. U skladování je totiž nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. [...] Takový závěr by však byl předčasný, neboť je vystavěn toliko na jazykovém výkladu ustanovení § 42 odst. 2 a 12 zákona o spotřebních daních. Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsanych skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsany výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým. [...] Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“ V rozsudku ze dne 29. 9. 2010, č. j. 2 Afs 8/2010 – 119, pak Nejvyšší správní soud vysvětluje, že „[j]e nutno odmítnout tvrzení, že se zdejší soud, ve shora zmiňovaném rozsudku ze dne 26. 2. 2009, vyslovil pro nutnost prokázání kvalifikovaného vztahu osoby, u níž byly nezdaněné vybrané výrobky nalezeny, k těmto výrobkům, pro naplnění podmínky jejich skladování. Stěžovatel se zde dopouští hrubé dezinterpretace citovaného rozsudku; v jeho odůvodnění je takový názor sice skutečně vysloven (v rámci jazykového výkladu § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních), dále je však odmítnut (ve prospěch výkladu teleologického).“
21. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že uvedené názory potvrdil nedávno Nejvyšší správní soud v blízkce příbuzné věci řešené pod sp. zn. 2 Afs 91/2018, ve které se jednalo o přezkum rozhodnutí právě o správním deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, tedy jako v nyní projednávaném případě.
22. Z výkladu relevantních ustanovení zákona o spotřebních daních a judikatury citované výše tak dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že není rozhodné, kdo je vlastníkem neznačených tabákových výrobků. V nyní projednávaném případě proto platí, že i kdyby neznačené doutníky vskutku náležely (byly ve vlastnictví) osobě zúčastněné na řízení, stejně měla žalobkyně povinnost neumožnit jejich skladování dle skutkové podstaty § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Nejvyšší správní soud k této otázce uzavřel, že „žalobkyně odpovídá i za to, že umožnila skladování neznačených doutníků ve své

provozovně, byť by patřily jiné osobě (zde osobě zúčastněné na řízení). Není tedy rozhodné, zda obrana žalobkyně a její skutková verze o vlastnictví neznačených doutníků je či není pravdivá.“ Závěrem pak Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, aby v dalším řízení posoudil žalobní námitky v intencích relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu citované v tomto rozsudku, a znovu posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatele s tím, že je povinen přitom vzít v potaz, že není rozhodné, kdo je skutečným vlastníkem skladovaných neznačených tabákových výrobků a že jejich skladování mělo údajně sloužit pouze k účelu osobní spotřeby fyzickou nepodnikající osobou (tj. osobou zúčastněnou na řízení).

23. Městský soud v Praze opětovně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Po vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobce zaslal soudu vyjádření, ve kterém znovu připomněl již prokázaný skutkový stav a zdůraznil, že se závěry Nejvyššího správního soudu nesouhlasí. U jednání soudu pak účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
25. Městský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným ve zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že v projednávané věci není vůbec podstatné, kdo je skutečným vlastníkem skladovaných neznačených tabákových výrobků. Proto je zcela bez relevance k projednávané věci tvrzení žalobce i osoby zúčastněné na řízení, že skladování těchto doutníků mělo sloužit pouze k účelu osobní spotřeby osobou zúčastněnou na řízení.
26. Žalobci byla v projednávané věci uložena pokuta za porušení ustanovení § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, podle kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky. K tomu je nutné dodat, že toto ustanovení bylo s účinností od 1. 7. 2017 zrušeno, a to zákonem č. 182/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, přičemž zrušené ustanovení bylo tímž zákonem po obsahové stránce zcela shodně promítnuto do ustanovení § 135p odst. 2 a 4 zákona o spotřebních daních.).
27. Městský soud plně odkazuje na judikaturu citovanou Nejvyšším správním soudem, kterou sám cituje pod body 20. a 21., a ze které vyplývá, že není rozhodné, zda je pachatel správního deliktu vlastníkem těchto neznačených doutníků, nebo zdali je skladuje pro jinou osobu. Pokud tedy žalobce v prostorách své provozovny uchovával předmětné doutníky, fakticky je ovládal a zajišťoval před znehodnocením či odcizením, tudíž je měl minimálně ve své detenci, což je vztah dostatečně intenzivní pro naplnění podmínky „skladování“ uvedené ve skutkové podstatě správního deliktu.
28. Ze správního spisu i z napadených rozhodnutí je patrné, a mezi účastníky není v podstatě sporné, že žalobce měl uložené doutníky MAB RESERVE neoznačené tabákovou nálepkou přímo pohromadě s doutníky řádně označenými tabákovou nálepkou v kartonové krabici umístěné společně s ostatními krabicemi doutníků určených k prodeji v jedné totožné skladovací místnosti provozovny určené k podnikatelským účelům těchto dvou podnikatelských subjektů.

29. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z objektivní odpovědnosti za správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních plyne, že žalobce odpovídá i za skladování neznačených doutníků ve své provozovně, byť by patřily jiné osobě (zde osobě zúčastněné na řízení), nemělo již smysl dále zkoumat zjištěný skutkový stav, tedy zda neznačené doutníky byly vlastnictvím osoby zúčastněné na řízení pro její osobní spotřebu a zodpovídat otázku, zda přisvědčit skutkové verzi žalobce nebo skutkové verzi žalovaného. Toto zjištění by s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu bylo pro projednávanou věc zcela irrelevantní. Proto se již městský soud nezabýval dalšími tvrzeními žalobce uvedenými v doplnění vyjádření, neboť tato se týkají právě skutkového stavu, který se žalobce snaží prokázat.
30. Soud proto shledal i zcela v souladu se zákonem závěr žalovaného o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, za což mu zcela v souladu se zákonem byla uložena pokuta při samé spodní hranici zákonného rozpětí.
31. Soud pro úplnost uvádí, že žalobce u jednání soudu dne 5. 6. 2018 namítl, že podle zákona č. 467/2003 Sb. by se měli kontrolní pracovníci prokazovat pověřením, vydaným Celním úřadem Kolín, s tím, že toto nebylo v rámci kontroly deklarováno a ani ze spisu nevyplývá, že by se pracovníci takto prokazovali. Namítl, že kontrola proto neměla vůbec proběhnout a pokud proběhla, závěry z ní učiněné považuje za nicotné.
32. K této námitce soud poukazuje na to, že v řízení o žalobách ve správním soudnictví se uplatňuje přísná dispoziční zásada, a proto je nutné, aby všechny žalobní námítky žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby a pokud tak neučiní, soud k později vzneseným námitkám již nemůže přihlížet. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedenou námitku uplatnil až u nařízeného soudního jednání, nelze k ní pro její opožděnost přihlížet a soud se jí proto nezabýval.
33. Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Praha 16. června 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu